

Mijn vrouw

Sjoukje Schilstra, overleden door suïcide in januari 2020.

Mijn vrouw had cPTSS door een langdurig trauma (jaren) in haar puberteit.

Een paar voorbeelden van wat ze in de jaren van behandeling heeft gehoord:

- "eerst stabiliseren". Dat is 4 jaar lang gezegd terwijl mijn vrouw een traumabehandeling wilde
- Voor een behandeling bij een gespecialiseerd centrum: "u komt niet in aanmerking, er zijn contra-indicaties." De reden: Mijn vrouw was suïcidaal en automutileerde, wat gerelateerd was aan het trauma. Daarbij gebruikte ze morfine voor een niet-gerelateerde fysieke aandoening
- Na 1,5 jaar behandelen bij een psycholoog waar ze vertrouwen in had en die bij de eerste gesprekken had gezegd niet op te geven: "We kunnen hier niets meer voor je doen, de problematiek is te complex." Wat overigens bij de start van de behandeling door mijn vrouw is aangegeven.
- In het ziekenhuis na een suïcidepoging en de noodzaak om een katheter te plaatsen: "Nu even niet moeilijk doen, dit is zo gebeurd." (mag u raden wat voor trauma mijn vrouw had)
- De psychiater in het ziekenhuis na een suïcidepoging: "Ik kan u nu al vertellen dat ik geen crisisplaats voor u kan vinden, daar ga ik niet eens achteraan bellen."
- De crisisdienst in huis: "Neemt u een slaappil, gaat u slapen. Wij kunnen nu niets voor u doen."

Ik

Mariska Jansen, sinds januari 2020 weduwe na het overlijden van mijn vrouw.

Mijn vrouw had cPTSS door een langdurig trauma in haar puberteit. Dat heeft ook op mij invloed gehad in onze relatie. Een paar voorbeelden:

- Ik werd mantelzorger. Naast dat ik veel voor mijn vrouw heb moeten zorgen kwam ook het hele huishouden op mijn schouders.
- Ik heb daardoor een ernstige depressie met PTSS ontwikkelt
- In het ziekenhuis na een suïcidepoging van mijn vrouw: "Wij kunnen niets meer voor haar doen. Ze mag naar huis." Geen psychiater die mij heeft gevraagd of ik dat wel zag zitten.
- De crisisdienst in huis die ik belde omdat ik mijn grenzen had bereikt, tegen mijn vrouw: "Neemt u maar een slaappil, gaat u slapen, we kunnen nu niets voor u doen."
- De rouwtherapeut die niet vergoed wordt door de verzekering.

Wij

Mijn vrouw en ik hadden plannen, voor de toekomst. Er moest nog een bruiloft komen, we praatten over kinderen. De gynaecoloog overigens: "Ik ga uw casus niet eens voorleggen aan de ethische commissie. Eerst maar minimaal een jaar geen suïcidepogingen."

Mijn gevoel vertelt me dat de manier waarop de GGZ georganiseerd is op dit moment bij heeft gedragen aan de dood van mijn vrouw. Alle muren waar ze tegenaan is gelopen. Dat wat hier beschreven staat is maar een klein deel van die muren.

Ik vraag u al deze voorbeelden te bekijken vanuit een andere hoek. Hoe zou het zijn als het gaat om een complexe breuk in het been?

Dan klinkt veel hiervan volslagen belachelijk.